

Sygn. akt VI Gz 331/20

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Marta Zalewska (Spr.)

protokolant: asyst. sędz. M. C.

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2020 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) B.

przeciwko: (...) Sp. z o.o. w O.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydział Gospodarczy z dnia 17 sierpnia 2020 r., sygn. akt V GNc 770/20

postanawia:

zmienić zaskarżone postanowienie poprzez jego uchylenie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Krośnie, V Wydział Gospodarczy do dalszego prowadzenia, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

ZARZĄDZENIE

(...)

- (...)

- (...)

(...)

VI GZ 331/20

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 27 listopada 2020 r.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Krośnie stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Przemyślu V Wydziałowi Gospodarczemu.

W uzasadnieniu Sąd powołał się na treść art. 34 § 2 pkt. 1 k.p.c. przyjmując, iż w sprawie nie było wątpliwości, iż zakupiony towar (w postaci drewna) miał trafić do siedziby pozwanej spółki i nie ma znaczenia, gdzie miał być wydany. Ponadto w ocenie Sądu ani z umowy ani innych dokumentów dołączonych do pozwu w żaden sposób nie wynika, w jakim obszarze znajduje się baza (...) i leśna droga wywozowa, gdzie drewno miało być przygotowane do wydania. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż właściwym do rozpoznania sprawy na podstawie art. 30 k.p.c., ale również w

oparciu o treść art. 34 § 2 pkt. 1 k.p.c., jest Sąd Rejonowy w Przemyślu, w okręgu którego znajduje się miejsce siedziby pozwanej.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód zarzucając mu naruszenie przepisów art. 34§ 1 i 2 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 65§ 2 k.c. polegające na niezasadnym uznaniu, na podstawie zgromadzonego dotychczas materiału, że miejscem spełnienia świadczenia w postaci wydania zakupionego drewna powinna być siedziba pozwanego – kupującego.

W oparciu o powyższe powód domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu zażaleniowym, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie było zasadne.

Przepis art. 34 k.p.c. umożliwia wytoczenie powództwa również przez sąd miejsca wykonania umowy, przy czym § 2 tego przepisu definiuje pojęcie miejsca wykonania umowy jako miejsce spełnienia świadczenia charakterystycznego dla umów danego rodzaju. Ustawodawca w przykładowym, niewyczerpującym katalogu wskazał, że w przypadku umowy sprzedaży rzeczy ruchomych chodzi o miejsce dostarczenia rzeczy ruchomych (art. 34 §2 pkt 2 k.p.c.).

Wbrew temu, co przyjął Sąd I instancji na gruncie umowy łączącej strony nie sposób przyjąć, iż zakupiony towar miał trafić do siedziby pozwanej spółki jako miejsce wydania towaru w myśl art. 535 kc w rozumieniu miejsca „spełnienia świadczenia charakterystycznego” z umowy sprzedaży. Analiza treści zapisów umowy prowadzi do wniosków zupełnie przeciwnych. Strony bowiem w §2 pkt 3 umowy postanowiły, że sprzedawca zobowiązuje się dokonać zrywki i przygotować drewno do wydania kupującemu (pozwanemu) na bazie (...) (Ex W.) I. 2010, przy leśnej drodze wywozowej (...). Przyjęcie przez strony ww. reguł (...) („od zakładu”) – stanowiących międzynarodowe reguły handlowe określające warunki sprzedaży – oznacza, że towar jest dostarczony, gdy sprzedawca postawi go do dyspozycji w swoim magazynie lub w zakładzie w danej lokalizacji. Dlatego też w świetle zarówno przedmiotu umowy (jakim jest sprzedaż drewna) jak i powyższego postanowienia, miejscem spełnienia świadczenia charakterystycznego w rozumieniu art. 34§2 pkt 1 k.p.c. będzie leśna droga wywozowa, a więc miejsce, w którym następuje przygotowanie drewna przez sprzedającego (powoda) i jego odbiór przez kupującego (pozwanego). Jak słusznie wskazywał w zażaleniu skarżący, miejsce wydania i odbioru należy ustalać z uwzględnieniem zasięgu terytorialnego Nadleśnictwa B., które zgodnie z załączonym do zażalenia Zarządzeniem nr 79 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych obejmuje obszar miejscowości położony w Gminach: B., C. S. i Z. (niewątpliwie bowiem z obszaru terytorialnego ww. nadleśnictwa powód dokonywał zrywki i sprzedaży drewna pozwanemu). Pierwsze trzy miejscowości leżą w obszarze właściwości Sądu Rejonowego w Lesku, ostatnia zaś w obszarze właściwości Sądu Rejonowego w Sanoku. Z kolei na podstawie §2 pkt 16 Rozporządzenia MS z dnia 7.10.2014 r. w sprawie przekazania niektórym sądom okręgowy i sądom rejonowym rozpoznawania spraw gospodarczych (...) Dz.U. z 2017, poz. 1397 ze zm.) Sąd Rejonowy w Krośnie jest właściwy dla rozpoznania spraw gospodarczych z obszaru właściwości zarówno Sądu Rejonowego w Lesku jak i S..

Z powyższych względów właściwym dla rozpoznania niniejszej sprawy pozostaje Sąd Rejonowy w Krośnie, wobec czego zaskarżone postanowienie Sąd Okręgowy zmienił, tj. uchylił i przekazał temu Sądowi do dalszego prowadzenia na podstawie art. 386 §4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym sprawę na podstawie art. 108§2 k.p.c.